Cele mai valoroase sînt tezaurul de la Herăstrău, alcătuit din brățări, colier și lanț de argint, monede, falere din argint aurit, și tezaurul de la Vîrteju format din 299 piese de argint, publicat cu un amplu comentariu de către Bucur Mitrea. În ultimii ani au fost descoperite, cu prilejul unor lucrări edilitare, tezaurele de la Militari și Vitan. Numeroase obiecte atestă legături multiple cu Imperiul Roman. Este de remarcat faptul că cel mai vechi izvor scris, cunoscut pînă acum la București, este un fragment de inscripție romană.

Contribuția fundamentală a Șantierului arheologic București constă în precizarea continuității de viață a populației autohtone în mileniul I e.n. Descoperirile de la Militari (Cîmpul-Boja) făcute de V. Zirra și Gh. Cazimir au demonstrat, prin campaniile din 1958—1960, existența unei așezări din sec. III e.n. bogată în obiecte de factură romană și în vase geto-dace. Secolului următor, studiat cu predilecție de M. Constantiniu, îi aparțin monumentele arheologice de la Fundeni, Străulești, Crîngași, Șindrilița, Curtea Veche. etc. În cinci din aceste stațiuni au fost descoperite unul sau mai multe cuptoare de ars oale. Astăzi nu mai poate fi nici un dubiu asupra caracterului sedentar, autohton, al creatorilor acestei civilizații. După cum se știe sec. VI—VII înregistrează la București o concentrare de așezări stabile. Sînt reperate pînă acum peste 15 sate, parte dintre ele amenajate pe vechile vetre ale sec. III—IV e.n. Deși beneficiem de unele mărturii privind sec. VIII, în prezent nu putem urmări în mod sigur legătura între faciesul Ciurel-Ipotești-Cîndești și cultura sec. IX—XI. Este una din lacunele și în același timp obligațiile colectivului Șantierului arheologic București pentru viitorii ani. Surprinderea acestor verigi, posibilă în lumina recentelor descoperiri de la Bragadiru și Străulești-Măicănești, va duce la reconstituirea integrală a succesiunii în timp a societății autohtone în spațiul geografic ocupat de București. De fapt una din concluziile esențiale către care conduc descoperirile de pînă acum de la Izvorul-Giurgiu sau de la Obîrșia-Nouă este legătura directă între civilizația sec. VIII cu aceea a veacurilor următoare. Veacuri care indică o evidentă sporire a factorului demografic îndeosebi aici în centrul Cîmpiei Române, unde se cunosc 35 vetre de sate. Cea mai întinsă așezare pare a fi aceea de la Curtea Veche, ale cărei locuințe apar de la Piața Națiunilor Unite pînă înspre podul Șerban Vodă și Institutul medico-legal. Teritoriul Bucureștilor poate fi considerat un punct de referință privind stadiul dezvoltării economice și demografice în sec. IX—XI.

Un capitol aparte al programului de lucru în domeniul arheologiei bucureștene l-a constituit originea orașului. În literatura de specialitate această problemă stăruie cu consecvență în studiile multora dintre istoricii Bucureștilor. Pentru a depăși impasul puținelor izvoare scrise, Șantierul arheologic București și-a propus, încă din 1953, elucidarea acestui aspect. Rezultatele remarcabile suscitînd însemnate eforturi științifice și materiale sînt îndeobște cunoscute [12]. Cel de al XIV-lea secol înregistra în centrul de astăzi al orașului o mică cetate din cărămidă, înconjurată de sate cercetate la Măicănești, Grozăvești, Lupești, Ciurel și la Mănești. Peste fundațiile acestei cetăți Vlad Țepeș va înălța, în 1458—1459, cetatea sa din piatră. Ambele construcții, integrate acum în originalul Muzeu Curtea Veche, reprezintă contribuții la cunoașterea arhitecturii românești din sec. XIV—XV. Din 1953 și pînă în 1978 un număr de peste 30 de monumente laice și religioase au fost studiate arheologic de către un larg colectiv alcătuit din P. I. Panait, M. Turcu, A. Ștefănescu, C. Tico, R. Ciuceanu. Arheologia a devenit un partener indispensabil în opera de restaurare a unor ansambluri arhitectonice ca Antim, Văcărești, Cotroceni, Ghica-Tei, hanurile Manuc, Tei, Gabroveni, etc. Recentele săpături de la Curtea Nouă au condus la dezvelirea unor încăperi și fundații ale ctitoriei lui Alexandru Ipsilanti și ale urmașilor săi. De asemenea intervențiile pe șantierul METROU, pe șantiere de construcție ca acelea de la Grozăvești, Dealul Spirii, Vitan, Zlătari etc. au dus la salvarea unor obiecte valoroase. De fapt toate acestea subliniază una din trăsăturile majore ale arheologiei contemporane: legarea ei directă de marile comandamente ale prezentului.

Acest bogat program de lucru a beneficiat de sprijinul material larg al Consiliului Popular al municipiului, de încrederea Comisiei naționale a patrimoniului cultural național, de colaborarea cu Institutul de Arheologie și centrul de cercetări antropologice, cu Facultatea de Geografie-Geologie a Universității București. În ultimele campanii cercetarea este nemijlocit legată de participarea studenților și cadrelor didactice ale Facultății de Istorie, a elevilor unor licee din București și din unele localități învecinate.

Întregul tezaur de date, monumente, obiecte, demonstrează că și acest pămînt, pe care s-a constituit capitala patriei, aidoma unui simbol al aspirațiilor întregului popor, este o străveche vatră de civilizație și cultură.

[12] Panait I. Panait, Aristide Ștefănescu, *Muzeul Curtea Veche*, București, 1973.

AȘEZAREA GETO-DACĂ DESCOPERITĂ ÎN CARTIERUL BUCUREȘTII NOI

dr. MIOARA TURCU

Pe malurile rîurilor (Dîmbovița, Colentina, Ciorogîrla și Sabar) ce străbat teritoriul municipiului București, o serie de așezări geto-dace demonstrează, prin multitudinea lor, o intensă viețuire a acestor meleaguri. Dintre locuirile datînd din a doua epocă a fierului face parte și aceea descoperită în cartierul Bucureștii Noi. Semnalată pe malul drept al Colentinei — unde rîul cotește formînd noul lac Griviței — prin lucrările regionalei C.F.R. București, începute în luna iunie 1974, în vederea amenajării unui parc și strand, așezarea punea în evidență fragmente din chirpic provenind de la pereții locuințelor, bucăți mari de vetre, piese ceramice. Era cert că teritoriul adăpostește o stațiune arheologică, a cărei investigare se impunea cu stringență [1].

Într-o primă fază a campaniei de cercetări s-a procedat la salvarea, pe cît a fost posibil, a locuințelor afectate direct de lucrările de amenajare.

Pe latura de vest a terasei, lucrările amintite au atins o așezare feudală (secolele XIV—XVII) din care a putut fi delimitat conturul a două bordeie (notate B 1 și B 2) în mare parte răscolite. Pe aceeași parte a terasei a fost surprinsă o vatră feudală, care a făcut parte — probabil — dintr-o locuință (notată B 10). Pe restul suprafeței terasei au fost depistate și cercetate, pe cît a permis ritmul alert al lucrărilor edilitare, urmele unei așezări Latène, de care ne vom ocupa în rîndurile de față.

Intervențiile arheologice urmau să rezolve: cunoașterea întinderii teritoriale a așezării; precizarea stratigrafiei terenului, dezvelirea și studierea complexelor de locuire descoperite prin lucrările respective, salvarea obiectelor de interes istoric etc.

[1] Existența vestigiilor geto-dace și feudale a fost sesizată de dr. Panait I. Panait, arheolog, șef de secție la Muzeul de istorie a municipiului București.

https://biblioteca-digitala.ro

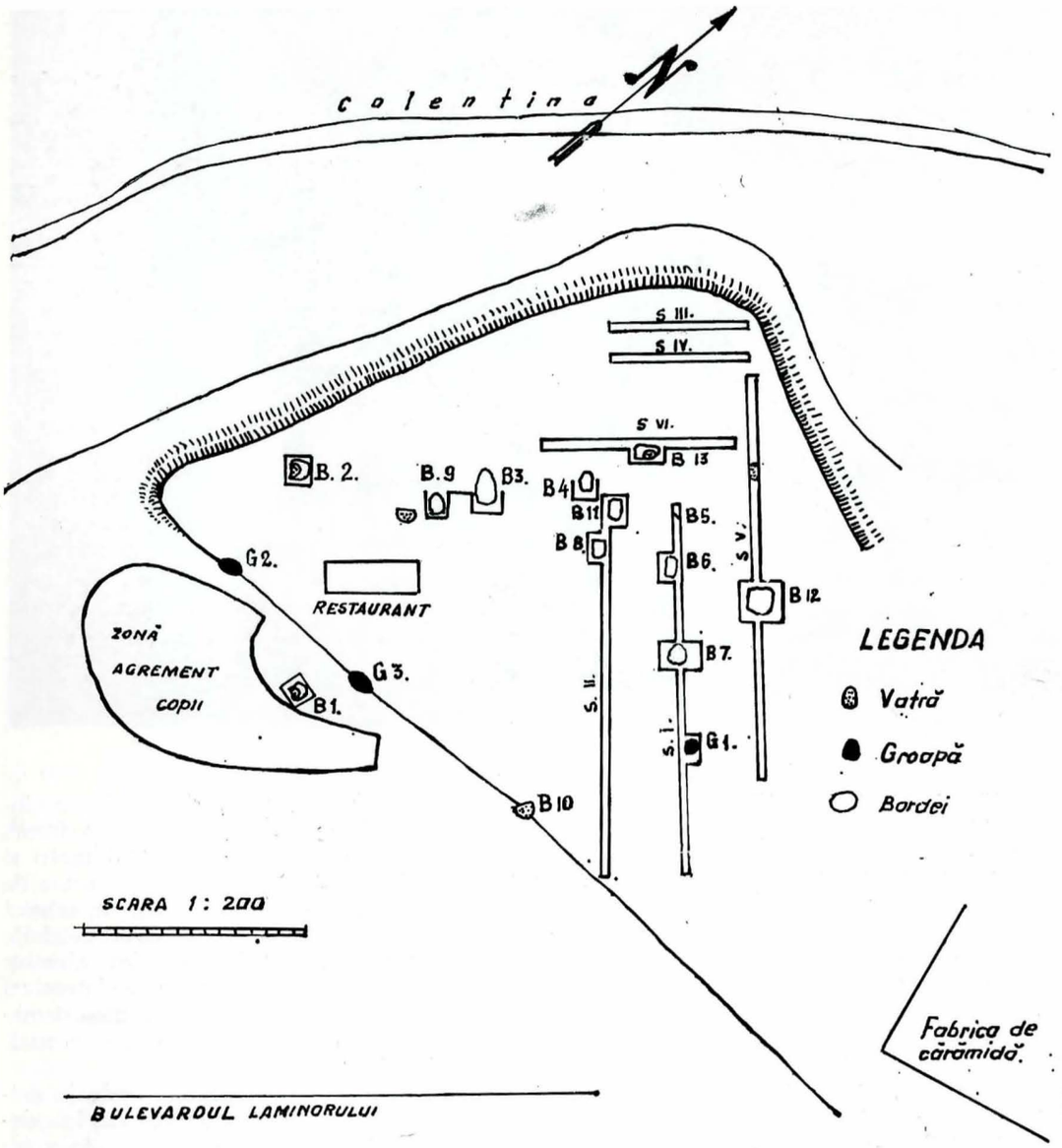

Fig. 1. Planul săpăturilor de la Bucureştii Noi, 1974—1975

Suprafaţa pe care s-a întins aşezarea Latène a fost determinată aproximativ prin secţiunile cercetate în cele două campanii arheologice din anii 1974 [2] şi 1975 [3]. S-a stabilit că locuinţele au fost îndeosebi plasate spre centrul terasei cercetate, în secţiunile I—II, V—VI, pentru ca pe versantul nordic, prin secţiunile III şi IV orientate perpendicular în raport cu secţiunile I şi II — depunerile materiale din a doua epocă a fierului să se împuţineze, iar spre extremităţi să dispară complet (fig.1).

Terenul pe care a fost identificată staţiunea geto-dacă nu a putut fi riguros cercetat prin secţiuni, deoarece pe o mare arie se întindeau temeliile viitoarelor construcţii ale parcului de agrement şi astfel săpătura arheologică a trebuit să fie efectuată doar într-o anumită zonă a terasei.

Observarea profilurilor amenajate în secţiuni a permis stabilirea următoarei stratigrafii, dealtfel destul de simplă:

Peste un pământ castaniu de pădure — solul viu — se găseşte un strat de pământ cenuşiu închis cu o grosime de 0,45 m—0,50 m, care după materialele arheologice conţinute a aparţinut celei de a doua epoci a fierului. El este suprapus de stratul vegetal actual, stratul feudal fiind ras (fig.2).

Locuirea de la Bucureştii Noi se încadrează în tipul de aşezare geto-dacă deschisă, nefortificată, fixată pe o terasă, în apropierea unei ape curgătoare [4]. Ea se aseamănă cu aceea de la Bragadiru [5], datorită dispunerii locuinţelor într-un nucleu, fiind situate cu precădere în partea centrală a staţiunii, şi risipirii sporadice doar a unora dintre ele.

[2] Rezultatul campaniei de cercetări din anul 1974 a fost succint prezentat de subsemnata la sesiunea de rapoarte de săpături, organizată în luna februarie 1975 de către Institutul de arheologie al Academiei R. S. România.

[3] La cercetările din anul 1975 a participat studenta Sandu Vasilica.

[4] Mioara Turcu, *Tipurile de aşezări şi locuinţe Latène din Cimpia Munteniei*, în „Revista Muzeelor şi Monumentelor — Monumente istorice şi de artă", 2, 1977, p. 59.

[5] Idem, *Cercetări privind aşezările getică şi feudală timpurie de la Bragadiru (1968—1969)*, în „*Bucureşti* VIII," *Materiale de istorie şi muzeografie*, 1971, p. 56—91.

Fig. 2. Porţiune din profilul estic al secţiunii I

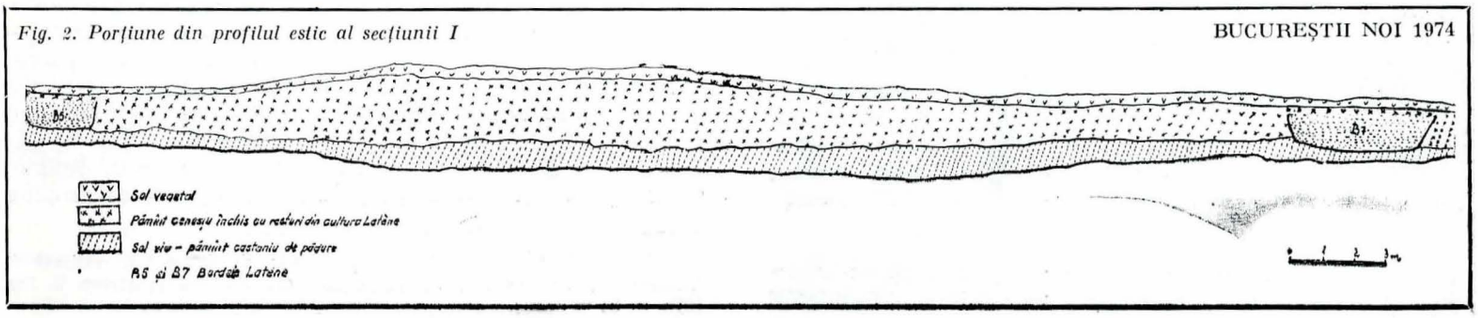

https://biblioteca-digitala.ro

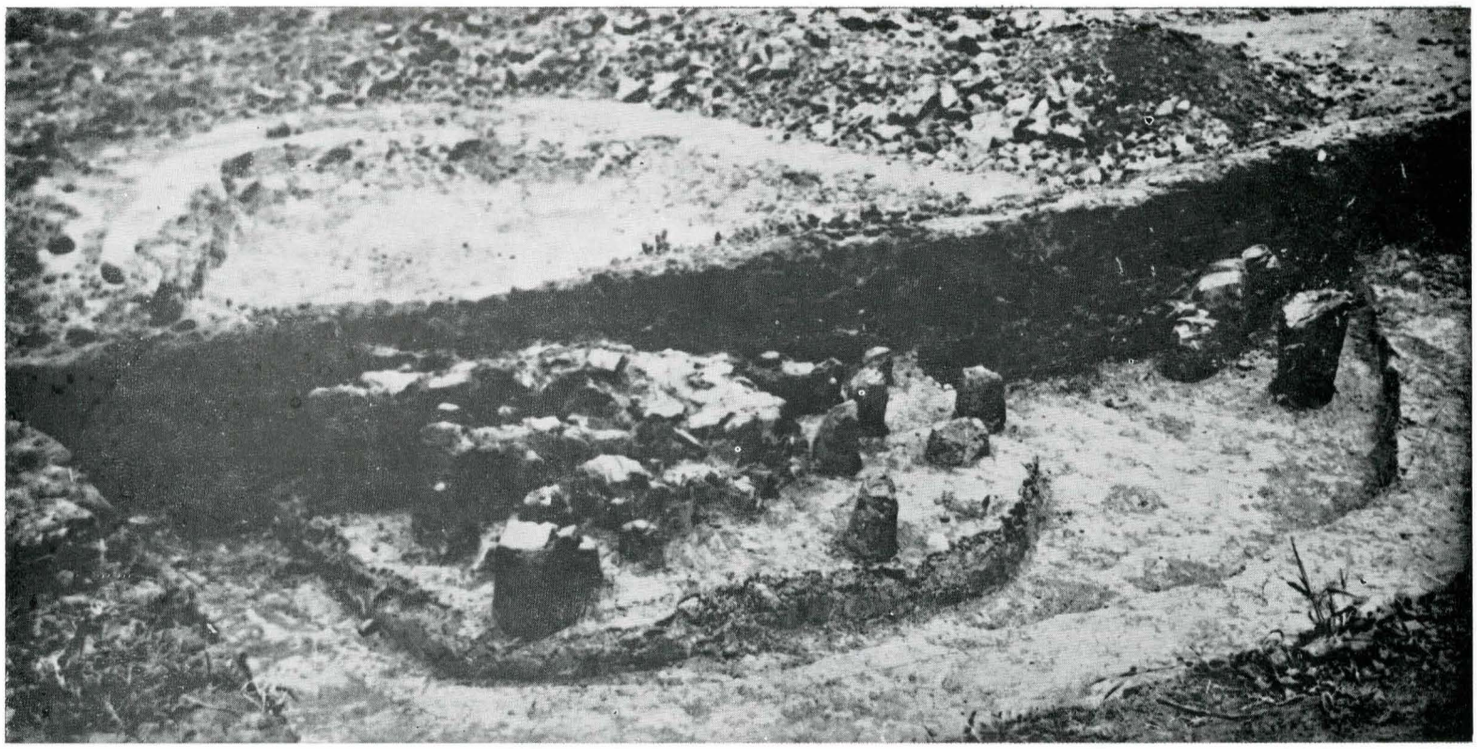

Fig. 3. Aspect din timpul cercetării bordeiului nr. 3

La fel ca la Bragadiru[6] și Cățelu Nou [7] și la Bucureștii Noi au existat locuințe de tipul bordeie, adîncite în pămîntul cenușiu. Sînt săpate la 1,40—1,50 m adîncime, raportat la nivelul antic de călcare și au diferite forme. Astfel bordeiele 3 și 9 sînt eliptice, iar bordeiul 12 are forma patrulateră cu colțurile rotunjite. Menționăm că bordeiul 5, aflat în secțiunea I, nu a putut fi complet cercetat din cauza ritmului urgent impus lucrărilor de amenajare ale terasei. De asemenea bordeiul 3, săpat ușor în pantă cu orientarea sud-nord, în momentul în care a fost cercetat s-a dovedit că parțial fusese distrus de lucrările de modernizare. În umplutura celor cinci bordeie cercetate, puțin diferită de stratul respectiv Latène, printr-o ușoară pigmentare cu grăunțe de chirpic a pămîntului afînat s-au identificat fragmente ceramice, grupate în special spre centrul încăperii respective (fig. 5).

Dintre cele cinci locuințe de suprafață, situate mai ales spre malul Colentinei, deci spre partea mai joasă a terasei, la mică adîncime față de suprafața solului actual (0,30 m—0,35 m) au apărut două sub forma unei platforme de lut ars. Depunerea de chirpic rezultată prin prăbușirea pereților era mai aglomerată pe laturile locuințelor. Masa de dărîmături arse se înscrie într-o formă rectangulară cu dimensiunile de 2,60 metri × 3 metri și 2,75 metri × 3,20 metri. Bucățile de chirpic cu urme de pari și nuiele indicau realizarea pereților dintr-un schelet lemnos acoperit cu lut amestecat cu păioase. Celelalte trei locuințe aflate în pămînt la o mică adîncime abia au putut fi reconstituite ca formă, ele fiind patrulatere cu colțurile rotunjite. Ceea ce trebuie remarcat în mod deosebit este faptul că în nici una dintre locuințe nu s-a găsit vreo urmă de amenajare de podea (fig. 3).

Cu excepția unei locuințe, notată B 12, unde în colțul de sud-vest al încăperii s-a aflat o vatră ovală, în celelalte locuințe nu s-au descoperit niciodată urme de vetre sau de arsură. De aici rezultă că vetrele de foc se aflau în apropierea bordeielor. Pentru aceasta ar pleda și faptul că în apropierea unui bordei a fost descoperită o vatră (fig. 4). Cele trei vetre, două existente în afara locuințelor și numai una într-o locuință de suprafață — după cum am menționat mai sus — aveau forma ovală cu diametrul între 0,60 m și 1,10 m. fiind amenajate direct pe pămînt; în mod excepțional una dintre ele era ridicată pe un strat de pietriș. Toate serveau însă pentru prepararea hranei.

În așezarea de la Bucureștii Noi, ca dealtfel la fel ca în celelalte stațiuni din a doua epocă a fierului de la noi din țară, s-au constatat o serie de gropi [8]. Astfel pe versantul vestic al terasei, în apropierea locuirii feudale s-au cercetat două gropi. Prima de formă tronconică (notată G 2) adîncă de 2 m, cu un diametru de 1,10 m la gură și de 2,10 m la fund, era plină cu o cantitate mare de cenușă amestecată cu mici fărîme de arsură și de cărbuni, cu pietre mici, cochilii de melci comestibili și fragmente ceramice, întregibile, lucrate în special cu mîna dintr-o pastă poroasă.

Altă groapă (G 3) găsită în apropierea precedentei a fost parțial distrusă de escavatoarele care nivelau povîrnișul terasei. S-a putut constata că groapa — păstrată — se adîncea la 1,56 m față de nivelul solului actual și avea o formă de clopot. În pămîntul de umplutură (cenușiu, în amestec cu cenușă) s-au găsit resturile a patru chiupuri mari de lut (dolium). Pereții gropii erau arși. Atît în cele două gropi descrise cît și în chiupuri se păstrau, desigur, grîne apărate de umezeală prin arderea pereților gropilor

[6] Ibidem.

[7] V. Leahu, *Raport asupra săpăturilor arheologice efectuate în 1960 la Cățelu Nou*, în „Cercetări arheologice în București" I, 1963, p. 27—28 ; V. Leahu, *Săpăturile arheologice de la Cățelu Nou*, în „Cercetări arheologice în București", II, 1965, p. 56.

Fig. 4. Vatră aflată în apropierea bordeiului nr. 9.

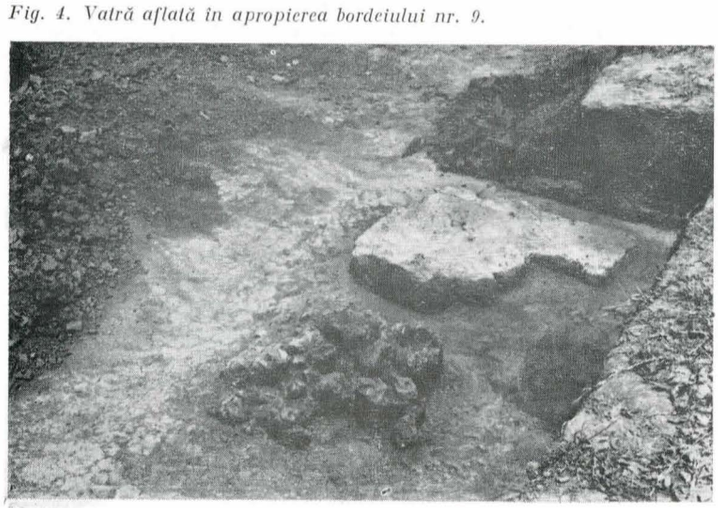

[8] O clasificare a gropilor de la Arpașu de Sus a fost realizată de I. Glodariu (cf. M. Macrea, I. Glodariu, *Așezarea dacică de la Arpașu de Sus*, 1976, p. 36 și urm.).

https://biblioteca-digitala.ro

Fig. 5. Chirpic și fragmente ceramice aflate în interiorul bordeiului nr. 6.

și prin existența cenușii găsite în cantitate atît de mare în interiorul lor. Deci cele două gropi erau gropi menajere, folosite pe lîngă gospodării.

O situație aparte a avut însă o altă groapă (notată G 1) aflată în secțiunea I, la adîncimea de 0,75 m față de nivelul solului actual. Marginile ei, ce înscriau un cerc cu diametrul de 1,85 m, se delimitau clar în raport cu solul castaniu — pămînt viu —, din jur, ea fiind umplută cu pămînt de culoare cenușie în amestec cu multă cenușă și mici bucăți de cărbune. Partea inferioară a gropii era în formă de pîlnie. La adîncimea de 1,15 m, față de nivelul solului actual, groapa avea o treaptă de coborîre, săpată în pămîntul viu. În centrul gropii pe o rază destul de întinsă, puțin mai sus de fundul acesteia, pe un pat de pămînt în amestec cu cenușă și cărbune, gros de 0,15 m, s-au găsit depuse, la diferite niveluri, grupuri de oase provenind de la diferite animale : un craniu și un corn de oaie, falange, femure și mandibule de porci, coloană vertebrală, coaste și copite, poate de bovideu [9]. De remarcat faptul că oasele tăiate pe ligamente nu aveau pe suprafață urme de roadere sau de arsură. Grupul compact de oase de animale fusese acoperit cu fragmente de vase neîntregibile, Latène, în mare parte lucrate cu mîna dintr-o pastă poroasă sau lustruită, de culoare neagră ori cenușie. Această groapă prin conținutul ei o considerăm ca avînd un caracter ritual [10]. (fig.6)

În bordeie, printre resturile de locuințe de suprafață, în gropi, în preajma vetrelor și în întreaga depunere de resturi materiale din a doua epocă a fierului s-a constatat un inventar bogat, alcătuit mai ales din ceramică.

Vasele aparțin celor două categorii binecunoscute : lucrate cu mîna și la roată, formele și ornamentele mai variate încadrîndu-se în mod special în prima categorie. Menționăm că vasele întregibile sînt mai rar întîlnite în secțiuni sau locuințe, dar sînt frecvente — mai ales — în gropi. (fig. 7, 1—8).

1. **Ceramica lucrată cu mîna** deține, fără îndoială, majoritatea. În funcție de pasta din care sînt lucrate, vasele se împart în două grupe : în prima dintre ele intră cele din pastă grosieră, în compoziție avînd nisip, pietricele sau chiar cioburi pisate, neuniform arse, de unde rezultă culoarea deosebită a diferitelor zone întîlnite pe același vas de la brun negricios — la brun-gălbui sau roșcat ; a doua cuprinde vasele cu pastă relativ fină, avînd drept degresant nisip și mai rar cioburi pisate ; recipientele sînt de culoare vînătă-neagră sau brună, adeseori puternic lustruite în exterior.

Din prima grupă fac parte recipiente mari cu corpul arcuit [11], fundul plat și buza ușor evazată (două vase întregibile aflate în groapa n. 2), vase de dimensiuni mijlocii cu corpul tronconic, cățui, căni tronconice. Ornamentarea corpului acestei grupe ceramice este extrem de frecventă și variată : cu proeminențe-apucători, cu brîuri, prin incizie și combinarea pe același vas a diferitelor ornamente. Deci se găsesc atît ornamentele în relief cît și cele incizate.

În a doua grupă sînt frecvente fructierele cu picior, cănițele mici, farfuriile cu buza lată, precum și recipientele cu corpul arcuit și buza mult răsfrîntă în afară.

2. **Ceramica lucrată la roată** de factură autohtonă, inferioară cantitativ ceramicii realizate cu mîna, are pasta fină de culoare cenușiu închisă, arsă uniform. Formele cuprind : strecurători, profile de străchini și de fruc-

[9] Identificarea oaselor a fost realizată de Mircea Udrescu, cercetător antropolog la Centrul de antropologie al Institutului Babeș.

[10] Am încercat să găsim similitudini gropii rituale dar neexistînd o socotim unică prin conținut, în întreaga cultură spirituală a geto-dacilor.

[11] Vase asemănătoare sînt foarte frecvente în așezările geto-dace la : Vlădiceasca (cf. G. Trohani, *Săpăturile din asezarea geto-dacă de la Vlădiceasca*, în *„Cercetări arheologice"*, II, 1976, p. 104, fig. 11, 9), Chirnogi (cf. G. Trohani, *Săpăturile arheologice efectuate la Chirnogi jud. Ilfov în anii 1971—1972*, în „Cercetări arheologice", I, 1975, p. 139 fig. 12, 3) iar din București în locuirea geto-dacă aflată la Bragadiru și Cățelu Nou (cf. V. Leahu, *op. cit*, în „Cercetări arheologice în București", II, 1965, p. 63, fig. 41, 2).

Fig. 6. Groapă rituală

https://biblioteca-digitala.ro

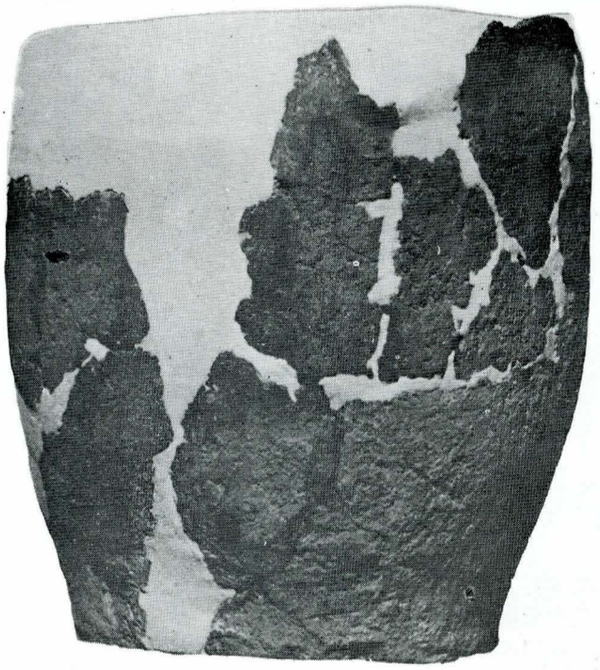

1

2

3

4

7

6

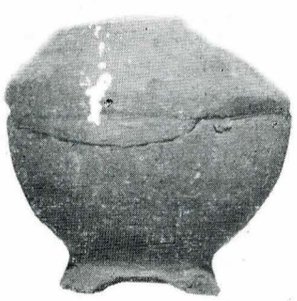

5

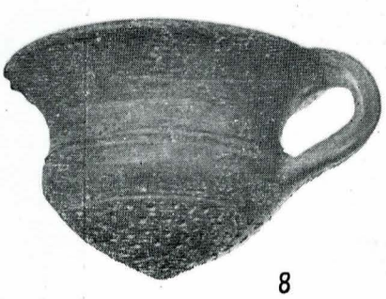

8

9

Fig. 7. Ceramică lucrată cu mîna și la roată (1—8); greutate din lut (9)

https://biblioteca-digitala.ro

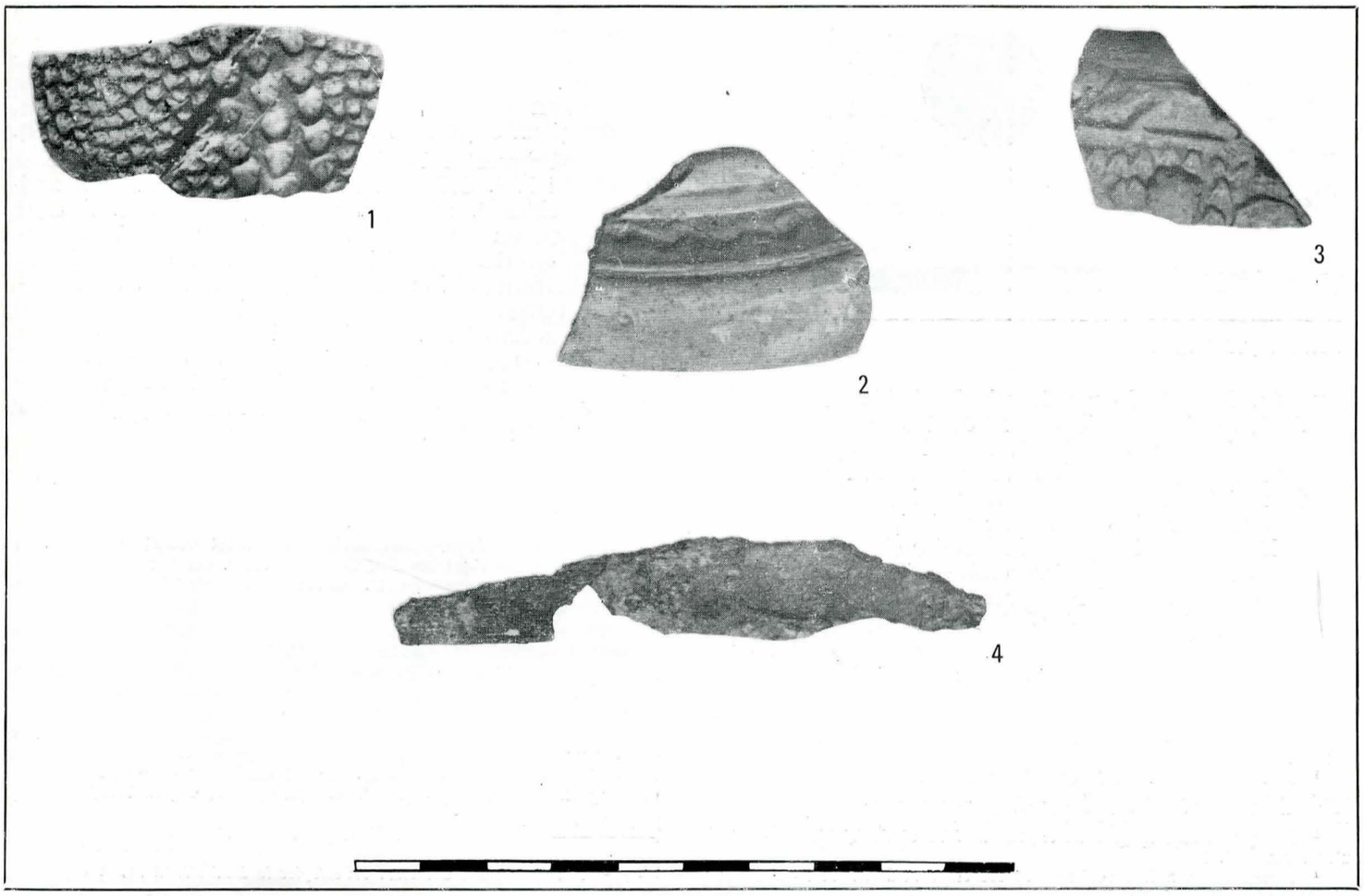

Fig. 8. Fragmente de cupe cu decor în relief (1—3); cuțit din fier (4)

tiere, fragmente de cupe autohtone ce imită pe cele deliene decorate în relief cu palmete, perle și imbricații [12]. (fig.8,1-3) Din aceeași categorie ceramică face parte și o toartă de amforă, locală, imitată după cele rodiene, cu o ștampilă ce redă în locul literelor grecești zigzaguri [13]. Din cele patru chiupuri, găsite aparte în groapa 3, două au putut fi

[12] Mioara Turcu, *Les bols à relief des collection du musée d'histoire du municipe de Bucarest*, în „Dacia", N.S., XX, 1976, p. 204 și pl. 10, catalogue no. 175—176.

[13] Dumitru Tudor, *Răspîndirea amforelor grecești ștampilate în Moldova, Muntenia și Oltenia*, în „Arheologia Moldovei", V, 1967, p. 74.; Ion Glodariu, *Relații comerciale ale Daciei cu lumea elenistică și romană*, Cluj 1972, p. 138—139.

Fig. 9. Chiupuri

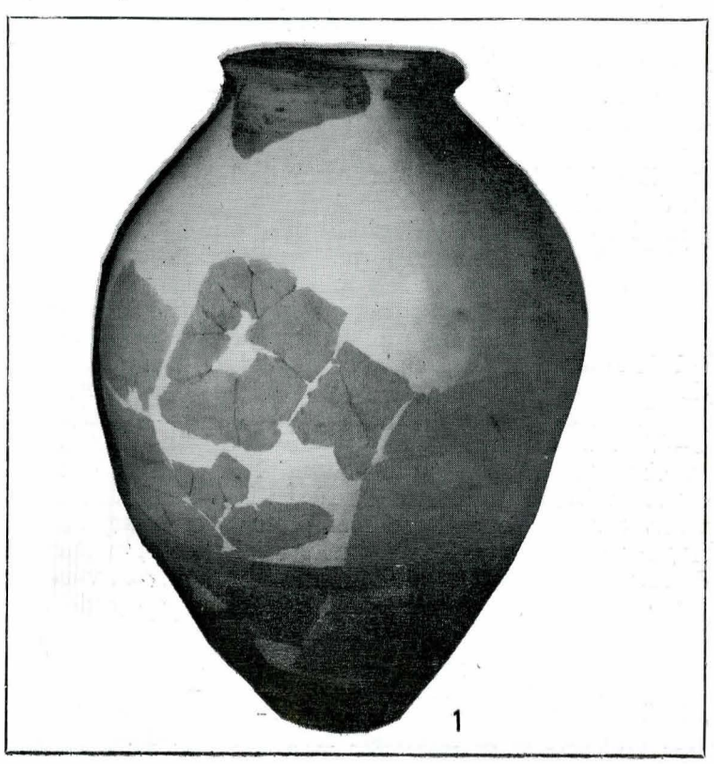

https://biblioteca-digitala.ro

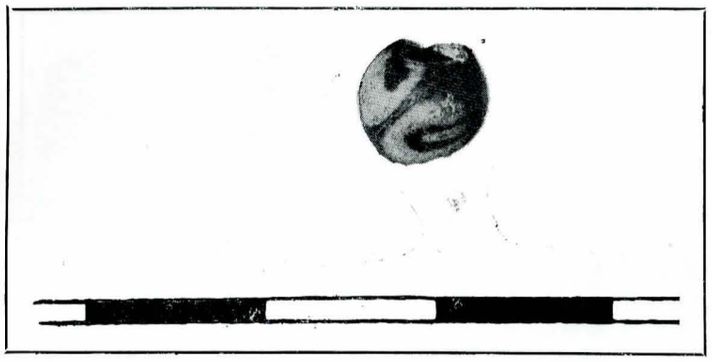

Fig. 10. Mărgică de sticlă

restaurate. Lucrate la roată, cele două chiupuri [14] (unul înalt de 1,25 [15] iar al doilea de 1,10 m) au culoarea cărămizie gălbuie, forma ovoidală, fundul inelar, iar buza lată este răsfrîntă drept în afară, formînd un fel de guler [16] Ambele recipiente de dimensiuni mari serveau pentru păstrarea grînelor și a diferitelor uleiuri, dovadă că pe pereții chiupului mai mic atît în interior cît și în exterior s-au păstrat resturi de uleiuri vegetale [17] (fig.9). Ceramica de import lucrată la roată este prezentă, doar, prin cîteva fragmente ce au aparținut unei amfore de tip rodian.

În afară de ceramică s-au mai găsit cîteva fusaiole bitronconice și o greutate piramidală, perforată în extremitatea superioară. Amintim că într-una dintre locuințe, în pămîntul de umplutură s-a aflat și o mărgică lucrată din sticlă decorată cu cercuri albastre și albe (ochi de rîndunică) (fig. 10). În locuire au fost constatate și cîteva obiecte din fier : un fragment de pinten, de tipul cu spin la mijloc, precum și un cuțit curb de dimensiuni mijlocii (fig. 8, 4).

După inventarul aflat în așezarea geto-dacă de la Bucureștii Noi, deducem că locuitorii au practicat agricultura, olăritul, creșterea vitelor și pescuitul. Această așezare, cu un caracter sătesc, prin inventarul său este similară celorlalte locuiri geto-dace aflate pe teritoriul orașului București la : Bragadiru, Cățelu Nou, Dudești [18], ceea ce permite încadrarea întregului complex în secolele II—I î.e.n. Locuirea, alături de celelalte amintite mai sus, avea desigur strînse legături cu cetatea geto-dacă din imediata vecinătate de la Popești-Novaci și împreună cu aceasta au făcut desigur parte din întinsul și puternicul stat al lui Burebista.

SUMMARY

From 1974 to 1975, a Latène Geto-Dacian settlement was studied on a terrace from the right bank of Colentina river. On the western side of the terrace was discovered a feudal residence dating from the XIV-th-XVII-th centuries.

The archaeological researches found out the surface of the Latène settlement, defined more accurately the stratigraphy of the respective area and studied 13 pit and surface houses-three feudal (B1, B10, B2) and ten Geto-Dacian. In Bucureștii Noi region were revealed three pits-two with provisions and one with a ritual caracter.

The inventory of the Geto—Dacian house consisted especially of hand and wheel ceramics which led to the conclusion that they were dating from the IInd Ist centuries B.C. like all the other Geto-Dacian houses existing on the territory of Bucharest (Bragadiru, Cățelu Nou, Dudești).

[14] Chiupurile prezintă analogii cu recipiente similare găsite la Blidaru și Fețele Albe (cf. Hadrian Daicoviciu, *Dacii*, 1972, ed. II, p. 251, fig. 251).

[15] Chiupul a fost expus în cadrul expoziției itinerante : „Civilizația daco-geților în perioada clasică" (vezi, catalogul *Civilizația daco-geților în perioada clasică*, Cluj, 1976, p. 29, poziția 208.

[16] Chiupurile sînt în prezent expuse în Muzeul de istorie a municipiului București.

[17] Identificarea a fost realizată de cercetătorul Marin Cîrciumaru de la Institutul de Arheologie, București.

[18] Mioara Turcu, *Cercetări arheologice la Dudești*, în „Carpica" VIII, 1976, p. 41—49.

CERCETĂRI PRIVIND SECOLUL AL VI-LEA ÎN ZONA DE NORD A BUCUREȘTILOR

V. BORONEANȚ

Cu ocazia cercetărilor de teren efectuate în anii 1976—1977 pe malurile rîului Colentina, printre alte numeroase obiective arheologice identificate se numără și cele privind sec. VI. Acestea au fost reperate pe malul drept și anume pe teritoriul comunei suburbane Chitila, în perimetrul carierei de lut și nisip a Fabricii de cărămidă „7 Noiembrie" și în șanțurile de însilozare a cartofilor de la Întreprinderea AGROCOOP.

La periegheză, în punctul Cariera, s-a observat, pe urma răzuirii terenului de către lama buldozerului, conturul a două locuințe de sec. VI. În anul 1977 s-au efectuat săpături de salvare. Nu s-a mai putut identifica conturul acestor locuințe deoarece lucrările din carieră le distrusese, dar în săpătură, în secțiunile III și IV, a fost observată și dezvelită o altă locuință. Un strat de pămînt care să conțină elemente culturale privind această perioadă nu a putut fi observat. Materialul ceramic se situează deasupra stratului cultural Tei, în amestec cu materiale dacice de sec. III—IV e.n. Acest strat este foarte îngust, are aproximativ 10 cm, fiind chiar sub pămîntul vegetal (fig. 2).

Locuința identificată în secțiunile III—IV este de tip semibordei. Pornea din stratul amintit și cobora pînă la stratul cafeniu steril perforînd întreg stratul cultural Tei (fig. 2). Avea fundul la 0,65 m. Lungimea sa nu s-a putut măsura deoarece se pierdea în afara secțiunii. Nu putea să depășească decît cu cîțiva cm lungimea de 3,10 prinsă de secțiune datorită faptului că groapa stîlpului de la colțul de N intra în secțiune. Lățimea era de 2 m. În formă de dreptunghi cu colțurile rotunjite (fig. 1), locuința era prevăzută cu o intrare în partea de N—V. În colțul de S—V se afla cuptorul, săpat în pămîntul galben neumblat, cu circa 15 cm mai sus decît fundul bordeiului. Intrarea cuptorului era prin partea de N. În fața intrării se găsea vatra cenușei pe care se mai păstrau cărbune, arsură, fragmente ceramice. S-a păstrat parțial și coșul cuptorului de formă cilindrică, din lut în amestec cu resturi vegetale (frunze de păioase etc.). Cupola cuptorului era parte prăbușită în interiorul lui, parte în interiorul locuinței, pe direcția N. Deasupra cuptorului se aflau vălătuci de lut de formă ovală sau semiovală, unii dintre ei prăbușiți odată cu cupola în interiorul cuptorului, la un loc cu resturi ceramice și în interiorul locuinței (fig. 1).

https://biblioteca-digitala.ro